

Minik AYAKLAR

BÜYÜK MACERA

HEKİMOĞLU
İSMAIL
HİKÂYE YARIŞMASI
★ ÖDÜLÜ ★

ÇİZER:
KEREM
ÇUFALAR

HÜLYA
TEKİN
ÇAKIR

GÜLCE
ÇOCUKtimes

Gölce, o sabah sıçrayarak uyandı. Sırtı kaşınıyordu, omzu kaşınıyordu, hatta kulağının arkası bile! “Bu kaşıntı beni deli edecek.” diye söylenerek, yataktan yorganla birlikte fırladı.

Ellerini omzuna, sırtına, beline götürdü. Kaşdı, kaşdı, kaşdı...

O sırada, odanın derinliklerinden gelen cılız bir ses, “Yeteeer! Çek şu tırnaklarını artık. Beni

sağır edeceksin. Katır kutur, katır kutur... Bu gürültüye dayanamıyorum.” dedi.

Gölce, bu beklenmedik sesle irkildi ve ellerini hemen arkasından çekti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Sesin nereden geldiğini anlayamamıştı. Kendi etrafında üç kez dönüp gözlerine kıstıktan sonra her yeri taradı. Ancak sesin sahibine rastlayamadı. **Gölce'nin pes etmeye niyeti yoktu.** Odasını baştan sona durmadan dolaştı. Bir kez, iki kez, üç kez...

Yatağının altına eğildi, elbise dolabının kapaklarını açtı, oyuncak kutusunu karıştırdı, kalemlerinin arasına baktı. Hatta ortaya döktüğü yapbozların altına bile göz attı. Evcilik oynarken seslendirdiği bebeklerini tek tek kontrol etti. Ama aradığı sesin sahibi yine yoktu. Sesin nereden geldiğini bulamadı, fakat o cılız sesi tekrar duydu.

“Dur, dur diyorum sana! Başım döndü. Gece boyunca beni sürekli çekiştirdin, uyutmadın zaten.”

Ses bu kez, daha yakından geliyordu. Gölce, kalbinin güm güm çıkardığı ritim eşliğinde odası-

nın kapısını açtı. Koridoru dikkatle inceledi, ama her şey normal görünüyordu. Bir anda yerinden fırlayıp bir çırpıda camı açtı. Pencerenin altında ya da üstünde kimse yoktu. Kendini saklambaç oynarken bir türlü arkadaşlarını sobeleyemeyen ebe gibi hissetti. Bu duruma sessiz kalamazdı. **"KİM VAR ORADA?"** diye bağırdı.

Cevap gelmedi. Ellerini beline koyup kaşlarını çattı: **"Hey Sen! Vıdı vıdı. Çık ortaya."** diye tekrar bağırdı. Etrafında bir hareketlenme olmayınca, **"Anneeee!"** diye seslendi. Annesi nefes nefese yanına geldi.

- Ne oldu Gülce? Neden bağıırıyor-Sun, diye sordu.

Gözleri kocaman açılmış bir hâlde, “Anne, bir ses duydum. Az önce biri benimle konuştu. Ama kimseyi göremiyorum. Gece uyuyamamış. Sebebi de benmişim. ” dedi soluklanmadan. Annesi, etrafına şöyle bir bakındı.

- Belki de o sesi rüyanda duymuşsundur, tatlım. Hadi gel, biraz su iç ve sakinle, diyerek yanağını okşadı. Gülce, annesinin elini tutarak mutfağa doğru yürüdü. Kafasında hâlâ o ses yankılanıyordu. Su içip, derin derin nefes aldı.

Annesi,

-Dün ormanda sürekli koşturdun değil mi, diye fısıldadı. Elini yavaşça Gülce’nin alnına koydu, ateşini kontrol etti. “Çok şükür, ateşin yok. Biraz dinlen kızım. Yorgunluktan düşle gerçeği karıştırmış olabilirsin.”

Gölce'nin omuzları düştü. Kısık bir sesle:

- Ben duydum. Gerçekten duydum, dedi. Gözleri doldu. Odasına girdiği sırada aklına bir fikir geldi. Küçük bir oyun teklifiyle onu çıkma-ya ikna edebilirdi.

- Şşttt! Orada mısın? Beni duyduğu-na eminim. Beraber oyun oynamaya ne dersin, diye mırıldandı gözlerini silerek. Bir anlık sessizlikten sonra, o tanıdık ses daha net ve yakın geldi.

- Hu hu. Buradayım. Yakını iyi gör-miyorsun galiba. Gözlerini iyi aç.

Gölce, yavaşça başını eğdi. Birkaç saniye içinde, çığığı odanın duvarlarında yankılandı. Astronot başlığı mı giymiş, motosiklet kaskı mı takmış kestiremediği; top gibi kafası olan, tu-haf bir yaratıkla burun burunaydı. **GÖZLERİ AÇILDI, KALBİ ZIP ZIP TOPA DÖNMÜŞ-TÜ. AZ KALSIN YERİNDEN ÇIKACAKTI.**

Annesi koşarak yanına geldi. Sesi titriyordu.

- Gölce, iyi misin kızım? İçim hop etti, dedi.

- Anne üzerime bak. Şuraya... Gülce, karnını işaret etti.

- Ne ki o, tırtıl mı? Küçük kız, kendinden emin bir tavırla başını sağa sola salladı. Annesi, kızının işaret ettiği yere dikkatle inceledi.

- Sinek mi? Örümcek mi?

- HAYIR! BAŞKA BİR ŞEY, ÜSTELİK KONUŞUYOR, dedi yutkundü.

Annesi yakınına gelip dikkatle baktı. Gülüm-sedi, yüzündeki endişe bir anda kayboldu.

- Karınca bu. Konuşan karınca, bir tek senin dünyanda olur kızım. Dün orman-dan eşyalarının arasında gelmiş olabilir, de-di ve tebessüm ederek odadan çıktı.

BİR TANIŞMA MERASİMİ

- Ay ay ay! Sinek, tırtıl, örümcek... Şaka mı bu? Bir arı demediği kaldı. Onu da deseydi cumburlop bayılırdım.

ANLAYAMIYORUM...

Sonra kendi kendine gülerек, "Belki de bir kimlik kartı taşımalıyım." dedi.

Gölce yüzünü buruşturup, gözlerini kıstı.

- Aaaa burada kim varmış? Konuşan bir karınca. Annemi görünce neden dilini yuttu acaba? Konuşan karınca korktu mu yoksa?

- Yoo korkmadım. Sadece canım konuşmak istemedi. Herkesle konuşacağım diye bir kuralım yok, diye cevap verdi karınca.

- Benim de bir karıncayı görür görmez tanıyacağım diye bir kuralım yokmuş demek ki. Ayrıca bu karınca, konuşuyor, dedi.

Gölce, küçük misafirini nazikçe eline aldı, ardından usulca masaya bıraktı.

Karınca, derin bir soluk aldıktan sonra etrafına göz gezdirdi.

- Oh, dünya varmış. Az kalsın burun deliklerindeki rüzgâr yüzünden yere savrulacaktım. Neyse ki yere sağlam bastım.

Gölce'nin gözleri ııldamaya devam ediyordu. Karınca dayanamayıp:

- LÜTFEN BANA ÖYLE TUHAF BAKMAYI BIRAK, dedi.

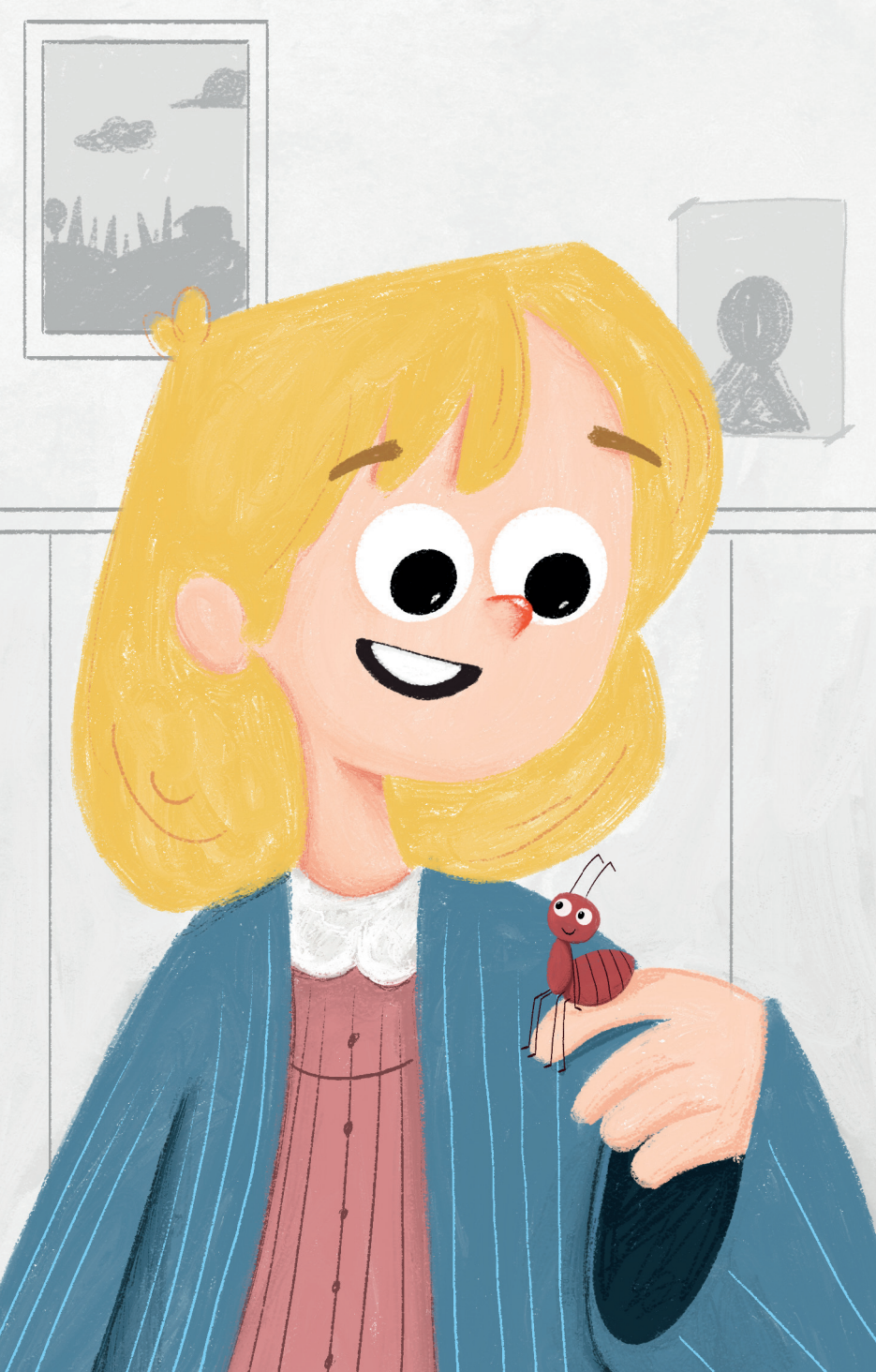
- Hayır, tuhaf bakmıyorum. Sadece şaşkınlım. Senin gibi konuşan bir karınca ile her gün karşılaşmıyorum ya sonuçta, diye karşılık verdi.

Karınca antenlerini oynatarak,

- Haklısın aslında. Koca kafalarımız ve yuvarlak gövdelerimiz sayesinde özel bir aileyiz. Sıradan karıncalardan farklı gözüküyoruz. Biz, karınca ailesinin en iri sakinleriyiz. Ailemiz de bu özelliğimize yakışır bir ad taşıyor: Kocabaşgil, dedi.

Gölce, bir sır çözüyormuş gibi dikkat kesildi.

- PEKİ SENİN BİR ADIN YOK MU, diye sordu.

- Aaaa heyecandan adımlı söylemeyi unut-
tum. Benim adım Tıslık. Ya senin adın ne, dedi,
antenlerini sallayarak.

- Benim adım da Gülce. Odama hoş geldin.

- Hoş buldum Gülce. Vay be burası saray
yavrusuna benziyor, dedi. Odanın her köşe-
sini meraklı gözlerle süzdü. İçinden **"KOLAY
OLDU."** diye geçirdi. Gece boyunca cesare-
tini toplayıp, bir türlü harekete geçememişti.
Zamanı, dolmak üzereydi. Bu sebeple hemen
konuya girdi:

- Dede nerede, onu göremedim, diye sordu.
Gülce'nin gözleri parladı:

- Çelebi Dede'mi tanıyor musun? O da seni
biliyor mu? Yoksa daha önce seninle konuştu
mu? Yani dedem konuşan bir karınca tanıdığı

hâlde bana söylemedi mi, diye soruları nefes almadan art arda sıraladı.

Tıslık, Gülce'nin ağzından dökülen soruları duyunca geriye doğru bir adım attı. "Bu kız nasıl bu kadar hızlı düşünebiliyor?" diye hayret etti. Küçük kıza ne cevap vereceğini düşündü. İşinin kolay olmayacağını biliyordu. Anlatmaya hikâyenin neresinden başlamalıydı? Yoksa önce Çelebi Dede'yi nereden tanıdığını mı bahsetmeliydi. Gözleri bir sağa bir sola kaydı. Küçük kızın bitmeyen soruları Tıslık'ın kafasını karıştırdı.

“En iyisi Çelebi Dede gelene kadar beklemek.” dedi içinden. Küçük kızın dikkatini başka bir konuya çekmeye karar verdi.

- Ne kadar çok kitabın var. Ormanda seni ilk gördüğümde keşfetme tutkunu hissetmiştim, dedi.

Bu sözler Gülce’yi gururlandırmıştı. O sırada kapının zili çaldı. Gülce, bir an duraksadıktan sonra tiz bir sesle “Dedem geldi.” diye sevinç çığlığı attı. Kapıya yöneldiğinde, arkasına dönüp,

- Hemen geliyorum. Sakın bir yere kaybolma, dedi içten bir sesle.

Tıslık, **“SİZİ BEKLİYORUM.”** dedi. Gülce ona göz kırpıp, eliyle tamam işareti yaptı. Zıplayarak kapının koluna uzanırken, nefesini tuttu. Acaba dedesi Tıslık’ı görünce neler söyleyecekti?

Yüksek sesle, **“HOŞ GELDİN DEDE-CİĞİM.”** dedi. Ardından da dedesinin kulağına doğru yaklaşıp, fısıldadı:

- Dedeciğim seni odamda bir arkadaşım
tanıştırmak istiyorum.

Çelebi Dede sessizce torununun peşine
düştü. Odaya girdiğinde kimseyi
bulamayınca Gülce'nin bir oyun
peşinde olduğunu sandı.

